GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Una lacra social en expansió anomenada xenofòbia.

Opinió | 25/05/2008 | 11:00

L'odi a l'altri, si és estranger, és cada cop més habitual.

Odiar per odiar és una reacció que tenen moltes persones en aquest món on ens ha tocat de viure. Bàsicament en els darrers temps es projecten sovint grans dosis d'odi per part d'autòctons de diversos indrets cap als estrangers. “Les métèques”, que diuen els grecs i que tan bé coneixen els francesos. Aquest sentiment excloent es genera en persones que, cregudes que els nouvinguts de fora del seu àmbit geogràfic els arrabassaran els seus actius i els privaran dels “drets” que com a naturals del lloc on viuen tenen, cosa que provoca els lògics conflictes socials en aquest aspecte, sobretot a llocs on els arribats de nou es massifiquen i s'identifiquen cada vegada més amb ells mateixos, els seus costums i les seves respectives cultures importades.

Això ha passat sempre, fins i tot en les migracions interiors que, per exemple, en estats com l'espanyol es van donar entre els anys cinquanta i setanta, quan aquest fet comporta que, per exemple, a tota la zona mediterrània oriental de l'estat espanyol, des de Girona fins a Alacant, i des de Lleida i fins a Maó, s'hi desplacessin tantes persones procedents del sud, oest i centre d'Espanya, que van arribar a crear guetos on vivien com a desplaçats perpetus, i que en molts casos van estar condemnats a la no integració als llocs on havien anat a recalar. Aquest efecte invasiu va generar ressentiments i odis en els territoris esmentats també aleshores. El mateix que passa avui a molts països europeus, inclòs el nostre, on l'odi a l'estranger es fa palès moltes vegades per qualsevol cosa o en qualsevol conversa de bar. Generalment aquest odi arriba dels immediatament arribats abans que les noves fornades ara en el punt de mira dels odiadors, que alhora, i tal com dic, van ser odiats per representar això mateix, i que tenen nivells de vida i d'instrucció acadèmica de mitjos a baixos, i no tant pels més arrelats i autòctons de més antiguitat. L'odi a l'estranger és el significat etimològic de xenofòbia, aquest sentiment d'animadversió cap al nouvingut que ha estat i encara és, i que es destaca pel volum relatiu dels immigrants sobre la població autòctona. Les enquestes oficials fa dies que en detecten un augment a l'estat espanyol. A França, ja ha deixat de ser patrimoni de la ultradreta i Sarkozy ha començat una política d’expulsions que molts observadors consideren dràstica i excessiva.
Els informatius internacionals han reflectit actes xenòfobs d’especial violència a Itàlia, estat fundador de la unitat europea, i també a Sud-àfrica, on aquest fet pot sobtar encara més després de l’experiència relativament recent de l’apartheid racista.

El govern Berlusconi, amb aliats procedents del neofeixisme i de la Lega Nord, no tan sols ha impulsat un programa d’expulsions, sinó que fins i tot el comissionat europeu dels drets humans, Thomas Hanmaberg, l’insta a intervenir per evitar els atacs de les últimes setmanes, amb violència física, mentre la diputada liberal a Estrasburg, en un informe al Parlament Europeu, acusa directament la policia italiana de participar en les razzies. Fins i tot al Parlament Europeu s'ha generat un debat sobre la qüestió.En el cas italià, el gros dels atacs ha tingut lloc contra gitanos romanesos a Roma i a Nàpols. I la UE recorda que la llibertat de circulació interna dels ciutadans comunitaris -i Romania n'és estat membre- no admet excepcions per raó del grup ètnic al qual pertanyen els ciutadans.

Si d’Itàlia no han arribat, fins ara, notícies de víctimes mortals d’aquestes accions, comunicats oficials de Sud-àfrica xifren en 25 els morts a causa dels atacs xenòfobs en barris marginals de Johannesburg, que s’han estès als de la propera Pretòria. Una de les imatges que vaig poder

contemplar personalment en unes cues televisives de la CNN era del tot esgarrifosa: un home atacat per altres i cremant viu, amb un policia intentant apagar-li les flames.

En la generalitat dels casos, i especialment quan la conjuntura econòmica apunta la recessió, l'immigrant és vist com a delinqüent i, sovint, com qui pren la feina i el pa als nadius.En el cas sud-africà, les comunitats que han esdevingut objectiu són sobretot les de ciutadans procedents de Zimbabwe i Moçambic, on els conflictes polítics i la inseguretat pública i ciutadana són ben coneguts.

Ara, tornen a fugir comptats per milers, espantats, per buscar refugi temporal en esglésies i comissaries de policia. Alguns que havien aconseguit obrir comerços, els han tancat i abandonat, carregant i escapant-se amb els articles emmagatzemats.

Les autoritats polítiques i la policia del país no han estat capaces, fins ara, d'aturar una violència que ha anat creixent i continua. Des de la seva autoritat moral, l'expresident Mandela, que va viure en un d'aquests barris gueto, ha clamat gràficament amb referència als temps del racisme blanc: "Recordeu l'horror del qual venim", va advertir.Aquest panorama ofereix una bona oportunitat per mirar el nostre nivell de xenofòbia. L'individual, variable com a tot arreu, però sobretot el col·lectiu.

Penso que en aquesta illa -i en tot l'arxipèlag balear- difícilment s'arribarà a la violència per aquest motiu. Per l'eficiència en seguretat ciutadana i perquè a Menorca tots plegats cabem en un lloc com el Camp Nou. Perquè, sobretot, els immigrants legals han garantit prèviament la solvència, i són treballadors en el nombre i pel temps que l'economia i les empreses insulars els consideren necessaris. També per les garanties del marc legal constitucional òbviament. Tanmateix aquí tenim Itàlia molt prop, i el recents successos de vagues d'escombriaires a Nàpols m'han fet pensar molt. També en aquesta proximitat que en alguns aspectes no és solament geogràfica. Tant el discurs de dretes com el d'esquerres a Itàlia ha estat molt populista, i ha fet que la immigració es vegi no pas com un ajut potencial de mà d'obra i de generador d'ingressos impositius, sinó com un perill latent. L'executiu Berlusconi d'altra banda ja ha aprovat considerar delinqüents els immigrants clandestins. El consell de ministres italià ha tirat endavant l'anomenat "Paquet de seguretat", que inclou un projecte de llei que tipifica com a delicte no tenir els papers en regla. D'aquesta manera, els "sense papers" podrien enfrontar-se a penes de presó.

També posarà impediments per llogar pisos als immigrants sense papers i intensificarà les expulsions. Aquesta és la realitat que ens envolta, que és present al continent on vivim i on pertanyem socialment i política. En aquest "fantàstic" nostre primer món, l'odi a l'estranger de segona no és una cosa llunyana, ni la xenofòbia quelcom que ens sigui desconegut o aliè.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/7004-una-lacra-social-en-expansio-anomenada-xenofobia.htm